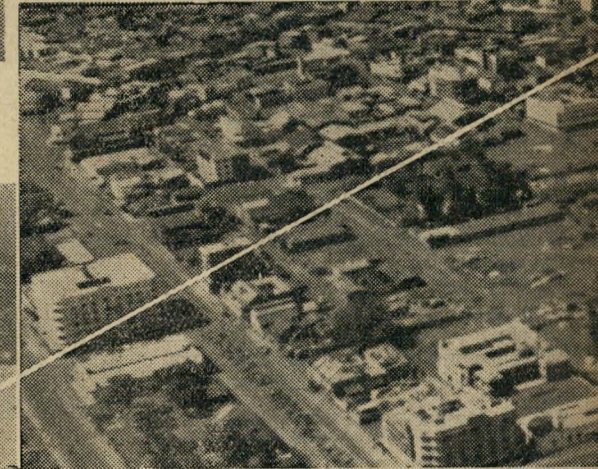

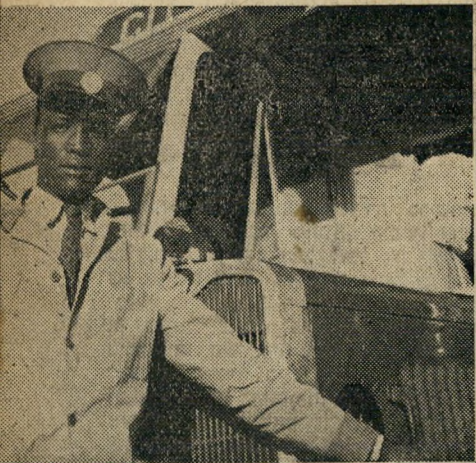
תושביה הינה עיר. אליה באים, בימי חג, ראשי שבטים כמומבה האלמוני (בצבא הבריטי) במרכז העיר (למטה). מוכר הממתקים ת פולין. שני הכושים, חיילים משוחררים לבושים בגדי השחרור.

איריים מוחמד עוסמן איננו פקיד אלעל. המג'רוד שעל ה"עמא" שלו הוא הסמל הרשמי של המכס הסודאני. **מפל ויקטוריה**, ליד ליונגסטון, בירת רודזיה הצפונית, הוא בעל שם עולמי. אליו באים הנשואים הצעירים בעלי האמצעים בלבות את ירח הדבש. נהג האוטובוס העירוני אינו יודע מה פירוש המלה קואופרטיב. הוא מתיחס לקהל הנוסעים באדיבות.

ליונגסטון

הגזע העליון. בשדה התעופה חיכתה לנו כל הקהילה ה"לבנה" שבאה לחזות בחגיגה הראשונה הנעשית לפי לוח-זמנים קבוע. בסעודת הצהרים הושבתי ליד פקיד בריטי גבוה, שהתחיל את הקריירה שלו כשוטר פשוט לפני עשרים שנה, היה זה אחד מאלפי אנגלים אחרים בני המעמד הבינוני, שנטשו את החיים הפרובינציאליים בארץ מולדתם להיות אדוני האיש השחור באפריקה. אחרי כמה רגעים התחיל לדבר על בעית הילידים: "הם כמו קופים! אנשים פרימיטיביים שמעולם אינם יכולים ללמוד כל דבר שהוא...".

ניו-יורק של ה-1930. לעת ערב התקרבונו ליוהנסבורג. סימן-קירבה ראשון היו מכרות-הזהב העוברים — שורה ארוכה של ערימות אדמה לבנה שנשטף מתוכה כל סימן של זהב המהווה את קי האופק של העיר.

קהל רב קיבל את פני המטוס הראשון של "אל-על" שנחת ביוהנסבורג, ואתו מהם — לואיס מארקס, בעל מכרה-זהב לשעבר ביקש להזהיר את העתונאים לבל יטעו ויחשבו כי יוהנסבורג מייצגת את כל הארץ.

"זהו עיר קלילה כמתנה מחפשי-זהב; עד היום רודפים תושביה אחרי עגל הזהב, ואם במקרה יורד בעולם ערכו במקצת, נאנחים הם כי יש משבר..."

עזבנו את שדה התעופה דרך הפרברים השקטים אל הרחובות הרחבים והנקיים ולבתים מפוארים.

בבת-צחוק שציידים אלה הביאו עמם מספיק אולם מפני שהיה זה יום ראשון, היו כל בהבטה על הילידים העוברים ושבים ברחובות בן, נערות עם סלי-ענק על ראשן, וגברים עם חג, באותו ערב לכבודנו, נוכחו כמה ממנהיגי שורת אהבה מרובה בין הקהילות השונות ית ביותר.

קמה בדב יוסף ובצנע, יצאנו לטיול במכונית ת מפני גלגלי המכונית. אין זה דבר נדיר ושם; קבוצת עתונאים אחרת זכתה וראתה

רודיה הצפונית, בקרבת עיר הבירה ליונגסטון, גלגלים ויקטוריה, הנקרא "העשן הרושע" כפי נפל נהר הזמבוי האדיר לתוך סדק באדמה.

